

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Είχε περάσει η ώρα. Έπρεπε να πάει στο σπίτι του. Πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Πήγε στη στάση να περιμένει το λεωφορείο που θα τον πήγαινε στο σπίτι του. Όσο περίμενε, κοίταξε γύρω του. Τίποτα, όμως, δεν ήταν όπως πριν. Το φως της ημέρας τού φαινόταν διαφορετικό, πιο σκοτεινό, πιο θολό. Τα δέντρα έμοιαζαν να μαράθηκαν. Οι κοπέλες ήταν άχρωμες σαν να τις είχε σκεπάσει πάλι το πέπλο του θανάτου. Τα αγόρια ήταν σκυθρωπά και χλωμά. Πήδησε μέσα στο λεωφορείο. Πήρε το εισιτήριο που του έκοψε ο εισπράκτορας αμίλητος και έκατσε δίπλα σε μια κυρία. Άρχισε να κοιτάει έξω από το παράθυρο. Το μόνο που έβλεπε ήταν γκρίζα κτήρια και θλιμμένοι άνθρωποι που πήγαιναν με μεγάλη ταχύτητα προς τα πίσω λες και ένας γιγάντιος μαγνήτης τους τράβαγε και τους έδιωχνε από αυτή τη χλομή κοινωνία. Τους ταξίδευε σε έναν άλλο πιο όμορφο κόσμο. Ο Αναστάσης αναρωτιόταν από μέσα του γιατί να μην μπορεί να ταξιδέψει και αυτός σε έναν άλλο κόσμο, όπου τα πράγματα θα είναι πιο όμορφα και οι άνθρωποι θα είναι ευδιάθετοι και φιλικοί. Η κυρία που καθόταν δίπλα του απορημένη από την κακόκεφη διάθεση του Αναστάση τον ρώτησε τι του συνέβαινε. Ο Αναστάσης ξαφνιάστηκε που βρήκε έναν άνθρωπο να ενδιαφέρεται για τους γύρω του. Δεν είχε συναντήσει ποτέ έναν τόσο καλοσυνάτο άνθρωπο που να ενδιαφέρεται για τα συναισθήματά του, χωρίς καν να τον ξέρει. Αφού συστήθηκε στην κυρία που ονομαζόταν Κατερίνα, της διηγήθηκε την περιπέτειά του και της εξήγησε πως νιώθει αδικημένος και παραμελημένος από όλα σε αυτή τη ζωή και πως έχει πάψει να ελπίζει ότι η ζωή του θα γίνει καλύτερη. Τότε η Κατερίνα τού αποκάλυψε πως ένωσε και αυτή ακριβώς το ίδιο πριν από λίγα χρόνια, αδικημένη από όλους και από όλα και η ζωή της την είχε απογοητεύσει. Ο Αναστάσης έκπληκτος, που βρήκε έναν άνθρωπο με τον οποίο ταιριάζουν τόσο πολύ οι σκέψεις τους, την ρώτησε πώς κατάφερε να ξεφύγει από αυτή την κατάσταση, να διώξει τον αρνητισμό και να φτιάξει τη ζωή της. Αυτή του αποκρίθηκε πως είναι δύσκολο στην αρχή αλλά όχι ακατόρθωτο. Αρκεί να κάνει κανείς ό,τι τον κάνει ευτυχισμένο, να μη σταματήσει ποτέ να ελπίζει και όλα θα πάνε καλά στη ζωή του. Μόλις έφτασε το λεωφορείο, ευχαρίστησε θερμά την Κατερίνα, πήγε τρέχοντας στο σπίτι του ενθουσιασμένος, για να ανακοινώσει τις αποφάσεις του στη γυναίκα του, η οποία τον διαβεβαίωσε ότι θα τον στηρίξει σε όλες τις αποφάσεις του. Την επόμενη κιόλας μέρα πήγε σε ένα άλλο γραφείο αποφασισμένος να ακολουθήσει τη δουλειά των ονείρων του. Όλοι οι υπάλληλοι του γραφείου ήταν πολύ φιλικοί και πρόθυμοι να τον εξυπηρετήσουν. Με τη βοήθειά τους, λοιπόν, και με τη στήριξη της οικογένειάς του κατάφερε να βρει μια δουλειά που να τον ευχαριστεί και να του παρέχει μια ανάσα στα οικονομικά του.